

tive for de private Baner, ligesom for Statsbanerne. Afstaler eller Forbehold i modsat Retning ville ingen Gylbigbed have. Derved finder man imidlertid ingen Betænkkelighed. For saa vidt der i Forbindelse med det omhandlede Erstatningsansvar stilles visse Krav til Afsenderen, og der herom maatte mangle fornødne Bestemmelser i de for private Jærnbaner gældende Befordringsreglementer; ville disse være opfordrede til at søge Reglementerne behørig supplerede ved Optagelsen af de Bestemmelser, som herom findes i Lov af 24de April 1896. At saadanne Ændringer eller Supplementer ville blive stadfæstede af Indenrigsministeren, anser Udvalget for hævet over Tvivl.

I Forbindelse med denne foreslaede Udvidelse af Lovens Omraade staar den ændrede Affattelse af Lovens Titel, som Udvalget foreslaar ved Ændringsforslaget Nr. 1.

Udvalget har endelig drøftet det Spørgsmaal, om der maatte være Grund til at gaa et Skridt videre og udvide Lovens Regler til ogsaa at gælde for Sporveje i offentlige Gader og Veje, naar Kørjelen, ligesom ved Jærnbannerne, drives ved Maskinkraft, en Sporvognskørsel, der i Lov af 10de April 1895 nævnes for sig ved Siden af den, der drives med Trækdyr. Uagtet et af Indenrigsministeriet modtaget Svar paa en Forespørgsel fra Udvalget, se Bilaget, viser, at Koncessionserne for Sporvognskørsel indeholde den samme Ansvarsregel, som Koncessionerne for private Jærnbaner, og Udvidelsen af Lovforslaget til denne Kørsel saaledes kunde synes naturlig, har Udvalget dog fundet Betænkkelighed herved. Hensynet til de nævnte Koncessioner maatte føre til ogsaa at medtage Sporvognskørsel med Trækdyr. Men det er klart, at man herved og overhovedet ved enhver Udvidelse af Lovforslagets Omraade ud over Jærnbandedrift vilde komme uden for den Kreds, hvor det er givet, at Forholdene ere ens, og hvor Reglerne for Erstatningsansvaret derfor kunne og bør være ganske de samme i Indhold og Form. Om der i flere eller færre Tilfælde uden for denne Kreds er Grund til at give særlige Regler, mere eller mindre i Lighed med dem, nærværende Lovforslag indeholder, er et Spørgsmaal, der kræver

særlig Overvejelse, og som det kan overlades Fremtiden at afgøre, hvis Trang dertil maatte vise sig.

I Henhold til ovenstaaende stilles følgende

Ændringsforslag

til

Forslag til Lov om Statsbanedriftens Erstatningsansvar.

Af Udvalget:

1) Lovforslagets Titel affattes saaledes

„Forslag til Lov
om

Erstatningsansvar for Skade ved
Jærnbandedrift.“

Til § 1.

2) Fra 3dje Linie og Paragraffen ud udgaa Ordene: „dersom Ansvar“, og der sættes: „medmindre det oplyses, at den skadelidende selv forsætlig eller ved Uagtsomhed har hidført Skaden, eller at denne ikke kunde være afværget ved den Uagtpaagivenhed og Omhu, som Jærnbandedrift udkræver fra Driftsbestyrelsens og Driftsbetjeningens Side saavel i Henseende til Driftsmaaden som i Henseende til Materiellet.“

3) Der tilføjes som nyt Stykke:

„Under samme Betingelser er Statsbanedriften pligtig at give Erstatning for bestadige eller tilintetgjorte Gjenstande, for saa vidt Forristerne i Lov Nr. 62 af 24de April 1896 om Statsbanernes Taksater m. m. Afnit III—V. ikke her komme til Anvendelse.“
(Bedtages dette Ændringsforslag, udgaar § 5).

Til § 2.

4) I Stedet for Ordene i 3dje Linie og Paragraffen ud: „Dersom Skaden“ sættes: „Saafremt Skaden maa antages ogsaa ud over dette Tidrum at ville medføre Forringelse i hans økonomiske Forhold,